

M.

us-
k a

ka,
k.

ÖK,

3-ik
ése:

uskó
ánta
lika,
ugó,
edet
Pali,
a és
Zol-
lka,
ezső,
obo-
tner
rné-
und
nko-
ttitz
lka,
anó,
Sán-
már
rivá-
enet

KIS LAP

...LEMENTEK A SZIKLA TÖVÉBE. (Lásd a 139. lapon.)

XXVII. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. augusztus 31-én.

pület.
lat.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —
(Folytatása.)

Az orvos nem sokára ott volt s megvizsgálta a kis beteget. Várfalviné elmondta azt a keveset, a mit Évikéről tudott; kétségkívül abba betegedett bele, hogy este abban a borzasztó időben órákig bolyongott, míg végre idetalált.

— Nagy beteg, szólt az orvos. Hagymáz válik belőle. Legjobb lesz elszállítani a kórházba.

— Nem, azt nem teszem, szólt Várfalviné határozottan. Végző kétségbeesésében, éjben, viharban jött ajtómbhoz, segélyt és menedéket kérni. Befogadtam, nem küldöm ismét idegenek közé.

Az orvos vállát vonogatta.

— Nem jól teszi, asszonyom, sok baja lesz a beteggel. De ha úgy kívánja, hát rendelék neki orvosságot.

E napon délután már a jó Kata néni is ott volt a kis beteg mellett, mert Várfalviné izent neki, kérdeztetvén tőle, mi történt a kis leánnyal. Kata néni nagyot bámult, mert még nem tudott volt semmit. Sietett is a boltosnéhoz és ott ugy félig-meddig megtudta, mi történt és hogy Évike eltűnt, világgá szökött.

— Azt előre lehetett látni, szólt Kata néni hevesen. És ha azt a szegény gyermeket szerencsétlenség éri, Lujza lelkét fogja a bűn nyomni. Igen, te leszel oka, Lujza! Senki sem kénytelen jó tettet gyakorolni, idegen gyermeket befogadni; de ha valaki megtette, teljesítse is aztán kötelességét. Te azonban durva és szivtelen voltál. Azt hitted, hogy a szegény árva a te rabszolgád, a kit gyötörhetsz,

kinozhatsz, és ő köteles mindent elviselni, mert te egyszer jót tettél vele. A ki nem tud nemes indulatból jót tenni, inkább hagyja abba, mert a legcsufabb dolog, ha valaki érezteti a szerencsétlenekkel szomorú sorsukat.

Lujza fülíg pirult, majd elsápadt. Szeretett volna felelni, de nem tudott hamarjában mit mondani, mert érezte, hogy Kata néneinek igaza van, hogy gonoszul bánt a szegény Évikével. De hiába is szólt volna, mert Kata néni, miután elmondta a magáét, gyorsan távozott és Várfalviné házába sietett.

Évike még mindig ott feküdt a jó öreg asszony ágyában. Még mindig félrebeszél, nem ismert rá senkire. Szaggatottan, hol ijedezve, hol könnyörögve és sirva beszélt mindenféle szenvedéseiről, szólt igen régi dolgokról is, melyek vele történtek; de Kövesnét és Lujzát soha sem említette, mintha ezek teljesen kivesztek volna emlékezetéből. Kata néni oda hajolt hozzá s gyöngéden, szeretettel kérdezte, ismeri-e? De Évike csak bámult mereven, látszott, hogy nem ismer rá.

— Baja nagyon súlyos, nem tudom, folgyógyul-e? szólt az orvos.

Kata néni egészen elszomorodott, de aztán aggódva fordult Várfalvinéhez is.

— Milyen baj ez most nagyságos asszonyomnak, ki eddig oly nyugodtan élt. És én vagyok az oka, mert én vezettem először ide szegény Évikét. Bizony talán nem is jól tettem.

— De igen, jól tette, legyen nyugodt. Én bizom a Gondviselésben, hogy kis betegünk meggyógyul s én örvendeni fogok, hogy általam menekül meg. Mi lett volna

szegény
megm
leszek
voltam
öreg na

K
mint e
falviné
nemes
titokban
ról, biz
fogja t

El
Évikén
ilyen o
géből?

bűn t
Kata n
Né

vajjon
falviné
édes gy
ott virr
mig egy

fog gyó
Cs

de a gy
lassan
mig Év
szép, en
tott ab
sütött b
gondolk
hogy ker
Várfalvi
haláltól
jó leányl

szegényből, ha hozzám nem jön? És ha megmentjük, itt tartom magamnál, nem leszek többé oly magányban, mint eddig voltam, ez a kicsike föl fogja vidítani öreg napjaimat.

Kata néni egészen megnyugodott, a mint ezt hallotta. Régóta ismerte ő Várfalvinét, ismerte jóságát, tudta, mennyi nemes tettet gyakorol csöndben, szinte titokban; ha most így beszéli a kis leányról, bizonyos, hogy megszerette és nem fogja többé elhagyni.

Ebben nyugodt, de abban nem, hogy Évikének lesz-e még általában szüksége ilyen oltalmazóra, fölgyógyul-e betegségből?

— Ha belehal, Lujza lelkét fogja a bűn terhelni, szolt magában a jó Kata néni.

Néhány napig valóban kétséges volt, vajjon meggyógyul-e a kis beteg. Várfalviné úgy ápolta maga is, mintha saját édes gyermeke lett volna, még éjjel is ott virrasztott és addig nem nyugodott, míg egy napon az orvos azt nem mondta:

— A veszély elmúlt, a kis leány meg fog gyógyulni.

Csakugyan elmúlt a nagy veszély, de a gyógyulás még messze volt, nagyon lassan haladt. Beletelt még egy-két hét, míg Évike fölkelhetett az ágyból és egy szép, enyhe őszi napon odaülhetett a nyitott ablakhoz, melyen a nap mosolyogva sütött be. Évike csak most kezdett azon gondolkodni, mi minden történt vele, hogy került ide, mily nemeslelkűleg ápolta Várfalviné, a ki igazán megmentette a haláltól; forró hálaérzettel telt meg a jó leányka szive s megragadva jötevéje

kezét, megcsókolta és könnyes szemekkel mondá:

— Oh, mikép tudnám én meghálálni jóságát, nagyságos asszonyom!

— Azon ne törd a fejedet, gyermekem. Elég örömem telik benne, hogy megmenthettelek. Most itt maradsz nálam, míg atyádat meg nem találjuk s ha már épen hálados akarsz lenni, hát légy olyan jó gyermek, minőnek Kata néni mondott. Lásd, én öreg vagyok, magányban élek, te fölvidíthatod az én csöndes házamat. És mától fogva engem nénédnek nevez.

Évike szinte elpirult örömeiben és szót sem talált hamarjában, hogy kifejezze háláját; de arcán meglátszott, mit érez, és Várfalviné gyöngéden magához ölelte.

— És ha atyádat megtaláljuk, akkor is szeretni fogsz, ugy-e? kérdé.

— Ugy fogom szeretni, mint édes mamámat.

De aztán kissé elkomolyodott Évike és habozva kérdé:

— De él-e még édes atyám? Fogom-e még valaha látni?

— Bizonyosan nem tudom, de remélem. Mindent el fogok követni, hogy valami nyomra találjunk. Kár, hogy eddig olyan keveset gondoltak erre.

Még egy másik kívánsága is volt Évikének. Egy ideig nem merte kimondani, de aztán mégis csak megvallotta őszintén. Most, hogy oly nyugodtan, boldogan élt, elfeledte a sok rosszat, melyet Kövesné házában szenvedett, csak a jóra emlékezett és vágyott látni azokat, kik először mentették meg; kikenél kicsike korától fogva növekedett. Várfalviné meghatva hallotta ezt, mert látta, hogy Évike

szívében nem él boszu, hanem csupa szeretet. Elhivatta tehát a boltosnét és Lujzát.

Már tél volt, mikor Kövesné és leánya egy napon beléptek. Mindketten szinte meghökkentek, mikor az árva leánykát megpillantották. Évike az utóbbi pár hó alatt nagyot nőtt, a betegség valóság-

gal megnyújtotta; egyszerűen, de igen esinosan volt öltözve s olyan finom, előkelő külsejű leányka volt, hogy mindjárt láthatta mindenki: valóban uri szülők gyermeke. A boltosné szinte megijedt, mikor eszébe jutott, hogy nála ez az előkelő kisasszony csak holmi rongyokban járt és nehéz, durva munkát végzett. Mi-

...NAGY HARAGGAL KIÁLTÁ... (Lásd a 140. lapon.)

ker kicsike korában megtalálták, látták ugyan, hogy Évike talán művelt család gyermeke; de lassankint csak a kegyelemből tartott árvának nézték. Hátha mégis előkerül az atya, talán éppen valami gazdag ember? Milyen kár volt rosszul bántani a kicsikével és elüzni a háztól.

Ezt azonban csak gondolta Kövesné, nem mondta ki. Lujza pedig majd megpukkadt az irigységtől, mikor Évikét ilyen állapotban látta. De ő is elfojtotta igazi érzelmeit, hanem elhatározta, hogy csak azért is megboszantja még itt is Évikét.

— No lám, milyen uri kisasszony lett

belőled, mondá. Nem csodálom, ha nem kívánczol vissza mi hozzánk.

— Persze, szolt Kövesné, itt nincs semmi dolgod, heverhetsz egész nap, az olyan szegény embereknél pedig, mint mi vagyunk, dolgozni kell; az nem olyan kellemes, mint az efféle uraskodás.

Évikének köny toluult a szemébe. Nem azért ohajtotta ő látni Kövesnét és Lujzát, hogy ilyen gunyolódást halljon tőlök; azt akarta nekik bebizonyítani, hogy

akármi történt is az utóbbi időkben, ő mégis háladatos megmentői iránt, szinte bocsánatot akart kérni tőlök, hogy elhagyta a házukat. Könyezve mondá tehát:

— Oh nénike... Lujza... mért beszélnek így velem? Hiszen tudják, hogy én mindig szerettem, háladatos is voltam...

— Az ám, annyira, hogy megszőktél, szolt Kövesné. No de ez a te dolgod, találtál más jótévőt. Most már eszeden járj és jobban viseld magadat, mint nálam.

Már erre nem tudott Évike felelni. Ő mindig azt hitte, hogy jól viselte magát, engedelmes, szorgalmas volt; most pedig azt mondják neki, hogy nem igaz. Lujza pedig ismét gúnyosan szolt:

— Nagyon szép ruhát kaptál... bizonyosan nevelő-intézetbe fognak küldeni?

— Nem tudom... de nem igen hi-

szem. A nénike azt mondta, hogy mihelyt eléggé megerősödöm, meg kell kezdenem a tanulást.

— Talán zongorázni is fogsz tanulni? Látom, van itt zongora is.

— A mint a nénike akarja... én nagyon szeretném.

— Persze, az sokkal kellemesebb, mint nálunk a házi munkát végezni, csak az a baj, hogy nem épen olyan hasznos az efféle szegény talált gyermeknek, mint te

vagy. Mert ha egyszer itt nem akarnának majd tovább tartani, azzal a kis zongorázással bizony meg nem keresed a kenyeredet. Azért hát csak vigyázz, kicsikém, valahogy ki ne kergessenek innen. Kétszer találtál olyan jószívü emberekre, a kik befogadtak a házukba, de nem hiszem, hogy harmadszor is ilyen szerencséd legyen.

— Oh Lujza, milyen kegyetlen vagy te hozzám, szolt Évike szomoruan. Pedig tudod,

hogy szerettelek, nem hagytalak volna el soha, ha nem versz és tolvajnak nem mondasz...

— Jól van jól, soha se mentegesd magadat, ugy is mindegy. Mivel még egyszer látni kívántál, hát eljöttünk; többé ugy sem látjuk egymást.

— Oh dehogy nem! Nénikém már mondta, hogy szabad lesz hozzátok járnom, meg foglak látogatni...

BUKNI KEZDETT A MÉLYSÉGBE.

(Lásd a 142. lapon)

— Semmi szükség rá, szólt közbe Kövesné. Én nem akarom, hogy meglátogass. Elhoztam ezt a kis csomagot, melyben a rád és anyádra vonatkozó irások, emlékek vannak; nem sokat fogsz megtudni belőle, de hát egyebed nincs semmi.

— Igen, a ruhákra, melyeket nálunk viseltél, nincs szükséged, szólt Lujza. Majd odaadjuk valami koldusgyermeknek.

Évike jól érezte, hogy Lujza ezt is azért mondja, mert sérteni, megalázni akarja; irigyli, hogy jó sorsba jutott, soha sem szerette igazán. Így aztán nem is valami nehezen bucsuztak el. Évike meg akarta csókolni mindkettejüket, de nem engedték, hanem hidegen mondták:

— Jól van jól, hagyd el. Minket úgy sem látsz többé. Isten veled!

Ezzel elmentek. Évike elszomorodva nézett utánok s Várfalviné, ki magára hagyta volt őket, most a szobába visszatérvén, könyezve találta.

— Nos, kedves leányom, hát nagyon nehezen váltatok el? kérdé.

Évike odaborult a jó öreg aszony keblére.

— Oh nénikém, ők még látni sem akarnak többé!

— Meghiszem, mert érzik, hogy keserűen megfizették veled a jót, melyet egyszer veled tettek; szégyenlik, hogy nem tudtak igazán jószívűek lenni; de azért te, kedves leányom, ne táplálj haragot ellenök, hanem gondold hálásan arra, hogy ők mégis jótévedők voltak.

Ezt Évike nem is felejtette el, pedig most már könnyű lett volna megfejtkeznie eddigi szomorú sorsáról. Egészen új,

boldog élet kezdődött számára, ha nem is épen olyan, minőre Lujza irigykedve gondolt. Nem töltötte Évike hiába a napot, hanem reggeltől estig el volt foglalva mindenféle munkával. Délig az öreg Dorka tanította sütni-főzni, délután pedig a nénike adott neki leczkét, legelőször is az olvasásban és írásban. Nem is volt olyan szorgalmas tanuló az egész városban, mint Évike. Már csak azért is, hogy jótévedője iránt háláját bizonyítsa, nem volt pillanatnyi nyugodalma sem, míg földványait el nem végezte; de különben is szeretett tanulni, mert sokszor szégyenkezve gondolt arra, hogy ő már nagyocská leány létére nem tud annyit, mint nálánál sokkal kisebb gyermekek.

— Ezen ne busulj, biztatta Várfalviné; ha szorgalmas leszel, utóléred, a mit eddig mulasztottál.

Utól is érte annyira, hogy mire a tél elmúlt, Várfalviné azt látta, hogy ő maga már nem taníthatja Évikét; olyan valaki kell erre, a ki jobban érti a dolgot, igazi tanító. Kata néni, ki gyakran meglátogatta kis kedvenczét, már szinte sokalta a nagy tanulást.

— Nem, nem sok az, Kata asszony, mondá Várfalviné. Lássá, gondolni kell a jövőre is. Sok kutatás, keresés után annyit megtudtam, ki volt Évike atyja és hol lakott; azt is megtudtam, hogy kívándorolt a tengeren tulra, szerencsét próbálni. Nem tudom, él-e még, haza jön-e valaha? De meglehet, hogy egyszer hazatér, talán gazdagon és akkor öröme lesz, hogy gyermeke jól nevelt leánya. De ha nem tér vissza, akkor Évikének még inkább lesz rá szüksége, hogy tudjon vala-

mit. É
s ha É
gon, j

É

semmi

fölköt,

földi

leczké

be a h

az öre

kik mi

ték vo

mindig

marad

E

dázott,

áltott

—

A

szomsz

menni

volt, n

Évike

busan.

tulsó o

mely i

—

Hahab

—

A z

la

deg vé

legnag

ha ne

vére.

E

hatni

Nagyo

mit. Én öreg vagyok, ki tudja, meddig élek s ha Évike újra elhagyottan marad a világon, jobban boldogul, ha tanul valamit.

Évike azonban nem tudott arról semmit, hogy így aggódnak az ő sorsa fölött, ő most vidáman és boldogan élt, s fölvidította az egész házat. Ha elvégezte leczkélését, munkáját, vig dalolással járta be a házat, kertet, tréfáival megnevettette az öreg Dorkát és magát Várfalvinét is, kik mindaketten ugyancsak elkényezteték volna, ha Évike engedé; de Évike mindig egyformán szerény és szorgalmas maradt.

Egy szép nyári napon a kertben lapdázott, mikor egyszerre nagy busan kiáltott fel:

— Jaj Istenem! Oda a lapdám!

Az bizony oda esett, — átröpült a szomszéd kertbe, oda pedig nem lehetett menni érte, mert a szomszéd ház csukva volt, nem lakott benne senki hónapok óta. Évike tudta azt s ezért kiáltott fel oly busan. Nagy csodálkozására azonban a tulsó oldalról egy gunyos hang hallatszott mely ismételte Évike fölkiáltását:

— Jaj Istenem, oda a lapdám!
Hahaha! (Folytatása következik.)

V I D R A.

(Képpel a 110 lapon.)

AZ ÉDES vizek egyik legérdekesebb lakója a vidra. Nem hal, nem is hideg vérű állat, mégis a vízben tölti élete legnagyobb részét és meg sem tud élni, ha nem uszkálhat, nem pacsokolhat kedvére.

Hazánk folyóiban is sokfelé található vidrát, de mindenütt csak keveset. Nagyon félénk, óvatos kis állat s ha kint

van is a szárazföldön, messzire nem távozik a víztől; mihelyt valami gyanusat lát vagy hall, rögtön a folyóba menekül, a víz mélyére merül alá és ott uszkál, mint a hal; ezért tehát igen nehéz rátalálni és a vadászok csak nagy bajjal tudnak egy-egy vidrát löni.

A folyók, patakok partján ás magának vermet s ott neveli föl kicsinyeit, melyeket halakkal táplál. Nagyon ügyes halász; gyorsan, kitartóan uszik és a hal, melyet egyszer üldözőbe vett, nem egykönnyen menekül; hiába merül le a mélybe, hiába uszik a víz sodra ellen, a vidra mindenütt nyomában van és végre is elfogja. Ezzel persze kárt is okoz, mert sok halat elpusztít. A kicsinyek, alig hogy pár hetesek, már szintén neki fognak a halászatnak és a hol egy ilyen vidra-család megtelepedett, ott ugyancsak megfogynak a halak.

Ha egészen fiatalon fogják el a vidrát, teljesen megszelidül. Megérti a nevét és előjön a szólításra, jó kedvűen játszik gazdájával és engedelmesen követi, mint a kis kutya.

Be lehet tanítani arra is, hogy gazdája számára fogjon halat. Ha egyszer megszelidült, nem szökik meg, hanem hűségesen kijön a vízből és átadja gazdájának a halat, melyet fogott. Jutalmul persze ő is kap egy-egy kövér halacszkát.

A vidra a kisebb emlős állatok közül való, testének hossza alig másfél lábnyi, de farka is majdnem ugyanolyan hosszú. Lábai igen kurták, úgy hogy a földön csuszni látszik; de azért eléggé gyorsan tud futni is.

BETÜREJTVÉNY.

— Történelmi. —

i i i i	t	á á á á
i i i i i i		á á á
i i i i i i		á á á á
i i i i		

A BAROMFI-UDVARBÁN.

Hogy onnan kiszabaduljon,
És tovább ott ne szoruljon...
Ó, ó, ó,
Jó kotló.
A rabságod borzasztó!...

No, itt az édes anyátok,
Majd visel ő gondot rátok.
És köztetek a nyakas,
Veszekedő kis kakas,
Aki olyan nagy hamis,
Hogy még a csigával is
Veszekedik:
Ő is már lecsendesedik,
Édes anyját követi,
Aki kotlik, int neki.

IDE, ide,
Kis csibe,
Gazdasszonykád elibe!
Hányan vagytok
A kik itten kapargattok?
Hát anyátok hol rekedt?
Látok ott egy ketreczet —
Oda szorult a szegény!
Sietek is hevenyén,

A HÁLÁS MADÁRKA.

(Képpel a 137. lapon.)

M INAPÁBAN kint jártam falun s ott egy olyan érdekes és kedves dolgot láttam, hogy mindjárt eltökéltem, megírom kis olvasóimnak. Mariska is meg-

örült, mikor megtudta, hogy kedves madárkája történetét meg fogják ismerni kis olvasótársai is.

De hogy az elején kezdjem, először is azt kell elmondanom, a mi még a télen történt. Egy csöndes, de meglehetősen hideg napon Mariska és testvérei kint

játszottak az mulatságot melyet olvad.

hozok egy kis gyűjtő Béla.

Mari dult és szedett a kötél alatt m az udva sziről s siessen. tett is, megállt pillantó egy ma látszóla ban.

— Sz ka, biz fagyott, halt! t riska.

De gondolt él? Tal egy k föl lehe Igen, d ezt, mik s játéku fejezték leány e habozot csak eg aztán el madárk kéjébe l látta, h Most m

játszottak a szabadban. Egyszer Bélának az jutott eszébe, hogy tüzet raknak, mulatságos lesz, mikor a nagy hóember, melyet összeállítottak, szépecskén elolvad.

— Te gyűjts száraz galyat, én majd hozok az udvarról egy kis szalmát meg gyújtó szert, szólt Béla.

Mariska el is indult és jócskán összedetett száraz galyat a kötényébe, aztán vitte Bélának, ki ezalatt már visszatért az udvarról és megszűröl sürgette, hogy siessen. Mariska sietett is, de egyszerre megállt, mert megpillantott valamit: egy madárka feküdt látszólag holtan a hóban.

— Szegény madárka, bizonyosan megfagyott, vagy éhen halt! tünődék Mariska.

De azután mást gondolt. Hátha még él? Talán csak alélt, egy kis ápolással föl lehetne éleszteni. Igen, de hogy tegye ezt, mikor Béla várja, s játékkukat még nem fejezték be? A jó kis leány egy pillanatig habozott, de épen csak egy pillanatig, aztán eldobta a száraz galyat és fölvette a madárkát. Kezeiben melengette, csőröcskéjébe lehelt és nagy örömeire csakhamar látta, hogy a madárka fölnyitja szemeit. Most már hívhatta Béla játszani, Mariska

nem hallgatott rá, hanem szaladt haza és a szobában mindent elkövetett, hogy a beteg madárkát megmentse. A mama is segített ebben és rövid idő múlva a kis madár bágyadtan ugyan, de csicseregni kezdett, aztán fölszedegette a morzsát is, melyet

Mariska oda tartott eléje.

Néhány napig meglátszott a madárkán, hogy beteg. Alig mozgott a tágas kalitkában, melyben Mariska elhelyezte. De azután napról napra erősbödött, vigan csicsereggett és röpkedett tavaszig, a mikor egyszerre megint szomorú lett.

— Vágyódik szabadsága után, szólt az apa. Bocásd szabadon, kedves leányom.

Mariska, bár kissé nehéz szívvvel, megtette s azt hitte, soha sem fogja többé látni kedves madárkáját. De mily nagy volt öröme, mikor más nap egyszerre ismert csicseregést hall az ablakpárkányról. Odatekint — hát a kis madár szökdécsel ott. Mariska azonnal szórt neki morzsát, a kedves vendég jóízűen fölszedegette aztán vig csicseregés-

... MADÁRKA FEKÜDT A HÓBAN.

sel mondva köszönetet, elröppent.

Azóta a madárka naponkint ellátogat az ablakhoz, melynél egyszer kalitkája állt. Ha az ablak be van zárva, csőröcskéjével kopog az üvegen és addig

nemtávozik, míg Mariska elő nem kerül. Megfogni ugyan nem engedi magát, de egészen bizalmasan ugrál a kis leány mellett, tudja, hogy nem kell tőle félnie.

Mi többiek messziről néztük a madárlátogatás. Ha mi közeledtünk, a madárka elröppent.

— Csak engemet ismer, szólott Mariska büszkén.

Hiszem is, hogy úgy van. Őt ismeri és hálás is iránta.

A ROSZ SZOMSZÉDOK.

— Beszélyke. —

(Képekkel czímlapon, a 132. és 133. lapokon.)

OLYAN szép nyári nap volt, hogy azt lehetett volna hinni, mindenki csak vigadhat és örvendhet. De bizony ott a két udvar közti kerítésnél épen nem vig hangok hallatszottak, hanem czivakodás, veszekedő kiabálás, hozzá pedig egyik oldalról is, másíkról is dühös kutya-ugatás. A kerítés két oldalán egy-egy fiu állott, mindenik mellett egy nagy kutya s a kerítésen át kiáltoztak, morogtak egymásra. Most épen ezt kiáltá az egyik fiu:

— Megszeptentetek, ugy-é, ti nagy vitézek! No hiszen lesz is drága mulatsága annak a kedves Bársonynak, csak egyszer az én Tigrisem fogai közé kerüljön!

— Épen olyan mulatságod lesz akkor neked, ha az én öklöm alá kerülsz.

— Majd meglátjuk, csak rajta! No hát csak próbáljatok kijönni, én Tigrissel már a kapunál várlak.

— Miattam ugyan várhatsz, nem a te kedved szerint fogok jönni-menni.

— Ahá, félsz ugy-e? Pedig el nem kerülöd. Csak azért is meg kell verekedni a két kutyanak, azt én már eltökéltem.

— Én pedig eltökéltem, hogy megverlek téged.

— Vagy én téged, akkor aztán a magad erejével ép ugy nem fogsz hetvenkedni, mint a kutyádéval.

Igy folyt a szövíta a kerítésen át s a két fiu hangos beszédét a két kutya fenyegető morgása kísérte. Jó ideje folyt ez már így, mert Károly és Zsiga, bár szomszédok voltak, ellenségeskedésben éltek. Az igazat megvallva, Zsiga volt inkább az oka, mert kötekedő, garázda, vásott fiu volt, kinek nagy gyönyörűsége telt mások boszantásában. Károlyba magába nem igen mert belekötni, mert tudta, hogy Károly nagyon bátor és izmos fiu; de annál inkább boszantotta Károlynak két hugocskáját, Margitot és Gizikét; pár nap óta pedig új módját találta ki, hogy őket ijesztgesse.

Károlynak és hugocskáinak volt egy kedvencz kutyájok, Bársony, szép nagy és bátor állat, e mellett nagyon szelid és engedelmes, ugy hogy a gyermekek mindig vele játszottak. Mikor Bársony együtt sétált a kis leányokkal, nem is mert Zsiga közeledni és mérgeledött, hogy egy kutya miatt nem üzheti pajkos tréfáit. Hanem aztán Zsigáék is kaptak házörző ebet, Tigris, mellyel Zsiga azonnal nagy barátságot kötött, a mi pedig nem volt könnyü dolog, mert Tigris megérdemelte a nevét: nagyon vad, garázda, marakodó kutya volt.

— Annál jobb, szólott magában Zsiga. Most már nem kell félnem attól a hitvány Bársonytól. Bizonyos vagyok benne, hogy Tigris erősebb; ha ráuszitom, legyőzi. Most majd ők fognak szepegni tőlem.

Kár
szándéká
kozást. N
kált is in
utjából. I
zakodott
most is a

Kár
gette elle
és bemen
pörpatva
ozsonnált

— M
idő van!

—

A
szülök m
játszadoz
gondos g
roly is v
mi baj. V
suk, Bár
volt. Be
helyen le
kedvencz
mély s
a mi nag
kának m

lyal men
addig itt

Ma
tövíbe
ideig m
mi tört
lettek fig
kiáltozás
tette vol

Károly mihamar észrevette a Zsiga szándékát s épen azért került a találkozást. Nem akart bajt okozni és hugocskáit is intette, térjenek ki a rosz szomszéd utjából. De Zsiga csak annál inkább elbizakodott és gunyolta őket. Azért volt most is az a czivakodás.

Károly, miután a kerítésen át fenyegette ellenségét, végetvetett a pörölésnek és bement a szobába, nem gondolva többé a pörpatvarra. Végezte dolgait, aztán megszonnáltak s e közben Margitka így szólt:

— Menjünk ki a tóhoz, nagyon szép idő van!

— Nem bánom, menjünk ki.

A szép Balaton partján laktak s a szülők megengedték, hogy a víz partján játszadozzanak, lubiczkoljanak, mert okos, gondos gyermekek voltak s kivált ha Károly is velök volt, nem történhetett semmi baj. Vigan utra keltek tehát s hú pajtásuk, Bársony, természetesen szintén velök volt. Bejárták a partot, majd egy sziklás helyen lementek a víz szélére is. Ez volt a kedvencz helyük, mert a víz itt nem volt mély s a kövek alatt rákot lehetett fogni, a mi nagy multságukra szolgált. Margitkának most erre is volt kedve.

— Jól van, szólt Gizike, te Károlylyal menj rákászni, majd én Bársonnyal addig itt fent sétálok.

Margitka és Károly lementek a szikla tövibe (Lásd a képet a czimlapon.) s ott jó ideig mulattak. Nem is láthatták onnan, mi történik fent a parton, csak akkor lettek figyelmesekké, mikor messziről ijedt kiáltozást hallottak. Károly épen levegette volt kabátját és kalapját, mert maga

is a vízbe akart menni, mikor a kiáltás hallatszott:

— Károly, Károly! Jőjj hamar!

— Ez Gizike hangja, szólt Károly.

Mi baja lehet?

Nem késedelmezett, még föl sem öltözött, hanem sietett arra, a honnan a hang hallatszott, Margitka pedig utána. Mikor fölértek, látták, mi a baj: Zsiga volt ott az ő vad kutyájával s ezt épen ráusztotta Bársonyra. Károly gyorsan ott termett, de Zsiga utját állta és gunyolódva mondá:

— Csak állj meg szépen, ne avatkozzál a dologba. Mondtam, hogy Tigrisnek és Bársonynak meg kell vívni, hogy tudjuk, melyik a különb legény.

— De én nem akarom, hogy összemarják egymást, szólt Károly.

— Én pedig akarom és meg is lesz.

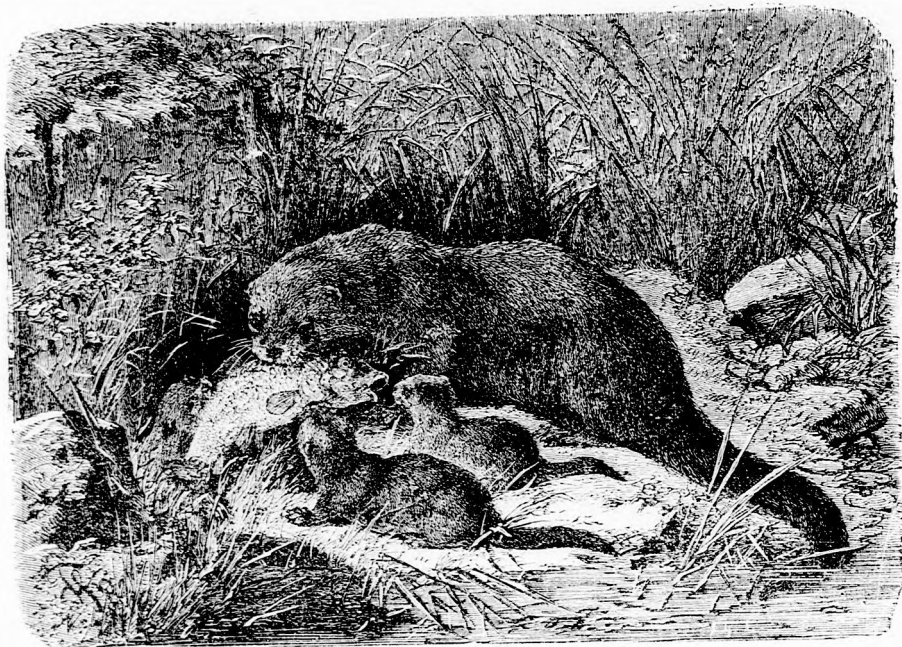
Meg is lett, csakhogy egy helyett kétféle viadal lett. A két kutya dühösen rontott egymásnak, de ugyanakkor a két fiu is hajba kapott, mert Károly mindenkép segítségére akart menni Bársonynak, Zsiga pedig nem eresztette. Viaskodni kezdett hát a két fiu is és csakhamar ugy neki tüzesedtek, hogy már szinte el is felejtették, min kaptak össze. Zsiga azonban rövid idő alatt megbánta, hogy belekötött Károlyba, mert ez sokkal ügyesebb, erősebb volt és földre teperte, keményen eldöngette a garázda ficzkót. Ki tudja, meddig birkóztak volna, ha egyszerre kétségbeesett sikoltás nem hallatszik onnan, a hol a két kutya marakodott.

Itt megfordított szerencsével folyt a küzdelem. Bársony vitézül védelmezte ugyan magát, de Tigris sokkal ügyesebb

és erősebb volt, és már véresre marta ellenfelét. A fiuk, maguk is kemény tusában lévén, oda sem néztek ennek, de Gizike kétségbeesve látta, hogy a kedves hű Bársonya már több sebből vérzik és mindjárt teljesen le lesz győzve. Ijedtében a kis leány végre, hogy kedvenczén segítsen, odaugrott és szét akarta választani a dühös

állatokat, de ekkor Tigris ő reá rohant s ekkor hallották a viaskodó fiuk a nagy sikoltást. Azonnal abbahagyták a birkózást és oda siettek.

Zsiga maga is ijedten látta, mi történt s maga ragadta meg Tigrist, nyakkötőjénél fogva vonszolva el a neki dühödött állatot. Gizike ájultan rogyott össze s a

VIDRA. (Lásd a 135. lapon.)

hű Bársony oda feküdt melléje, Margitka sírva fordult el, Károly pedig nagy haragjában nem tudta rögtön mit tegyen. Szeretett volna újra rárohanni Zsigára, hogy most amugyis igazán meglakoltassa; de eszébe jutott, hogy most nincs ennek ideje, inkább hugocskájára kell gondolnia. Összeszorított öklökkel, nagy haraggal kiáltá tehát Zsigának: (Lásd a képet a 132. lapon)

— Látod gonosz, mit tettél!

— Én nem tettem, felelé Zsiga daczosan. Minek ment középök? .. én ezt nem akartam ...

— Hallgass és takarodjál innen kutyáddal együtt, mert ha még egyszer kezembe kaplak, megbánod!

Zsiga még érezte a hátán az előbbi viaskodás alatt kapott ütéseket s nem

volt kedve
kor Károly
Elment te
már kisse
a mi törté
hogy még
haza.

Károly
vérkéjéhe
Gizikénel
a kutya
a kis leá
ájult el.
Károlyra

Ottl
teket elti
ragja da
árulkodn
vásott fi
pedig lá
Zsigának
gához hi

E n
ségesked
a hol
vagyis in
roly és t
jából. I
Károly

—
miatta
Nem sze
tóhoz el
Ha látó

Eg
kerülhe
állniok
tette el

volt kedve újra kezdeni a dolgot, kivált mikor Károlyt olyan nagy haragban látta. Elment tehát kutyájával együtt, de mikor már kissé messzebb járt, nem is igen bánta, a mi történt, sőt kárörvendve gondolt rá, hogy mégis csak Károlyék mennek sirva haza.

Károly ezalatt odasietett alélt testvérkéjéhez és megvizsgálta. Szerencsére Gizikének nem történt valami nagy baja, a kutya nem marta meg veszedelmesen s a kis leány inkább csak nagy ijedtében ájult el. Eszméletre tért nem sokára s Károlyra támaszkodva, haza bírt menni.

Otthon persze nem lehetett a történeteket eltitkolni, bár Károly minden haragja daczára nem akart volna Zsiga ellen árulkodni. Megtudta Zsiga atyja is és a vásott fiu keményen meglakolt, Tigris pedig lánczra került és e naptól fogva Zsigának nem volt szabad a kutyát magához hívni, még a saját udvarukon sem.

E naptól még nagyobb lett az ellenségeskedés a szomszéd gyermekek közt s a hol lehetett, boszantották egymást, vagyis inkább csak Zsiga tette, mert Károly és testvérei lehetőleg kitértek az utjából. De mindig mégsem teheték ezt s Károly büszkén szólt magában:

— Azt én bizony nem teszem, hogy miatta lemondjak kedves multságomról. Nem szólok hozzá, nem kötök bele, de a tóhoz eljárók, pedig ott ő is sokat járkal. Ha látom, majd elkerülöm.

Egy napon azonban nemcsak el nem kerülhette, hanem még szóba is kellett állniok s ezt a napot aztán nem is felejtette el egyikök sem mind e mai napig.

Károly kísétált a tó partjára s a mint egy magas szirtre fölkapaszkodott, egy ismerős fiut talált ott, Andort, ki hosszú kötelet tartott a kezében.

— Minek ez a kötél? kérde Károly kíváncsian.

— Nagy dolgot tervezünk Zsigával, felelt Andor. Minap, a mint a tavon csónakáztunk, itt a sziklaoldalon véresefészket láttunk és elhatároztuk, hogy kiszedjük a kicsinyeket.

— Ugyan miféle oktalanság már ez! Hiszen ezen a sziklafalon nem lehet lemenni, olyan meredek.

— Oh, Zsiga lemegy; mondta, hogy nem fél. De mégis szereztünk kötelet, ezt a derekára köti s én itt fent majd tartom, hogy teljesen biztos legyen.

— Az ugyan gyönyörű biztosság! Hiszen te gyöngé vagy arra, hogy megtartsad, ha elcsuszik és zuhan lefelé. Legyen eszed, Andor, ne állj rá erre az esztelen csinyra.

Épen amint ezt mondta, oda ért Zsiga és gunyosan szólt:

— Ne aggódjál te az én dolgom miatt, Károly. Azért, hogy te nem mernél valamit megtenni, még nem következik, hogy más sem meri, még ha nem is olyan nagyon ügyes és bátor vitéz, a milyennek te hiszed magadat.

— Esztelenséget elkövetni még nem bátorság.

— Jól van, jól! Ne ügyelj rá, Andor, semmi köze a mi dolgunkhoz. Fogjunk hozzá.

— Hát csak fogjatok hozzá és vigyázzatok, hogy meg ne bánjátok, szólt Károly és odább ment.

Amazok csakugyan hozzá is fogtak. Zsiga derekára kötötte a kötelet, aztán a szirt szélére csuszva, bocsátkozni kezdett lefelé, végül még odakiáltva pajtásának:

— Erősen tartsd a kötelet... állj amoda a nagy kő mellé és jól feszítsd neki a lábadat, akkor nem lehet semmi baj.

Zsiga csakhamar eltűnt a meredek szirtoldalon s Andor lassanként bocsátotta utána a kötelet. Fele a kötélnek még fent volt, mikor alólról Zsiga diadalmasan kiáltá:

— Mindjárt a fészeknél leszek, ... három pelyhes madár van benne.

De alig hogy ezt kimondta, kétségbeesetten fölsikoltott, Andor kezében pedig a kötél megrándult, oly erősen, hogy Andor elesett és félig elbocsátotta a kötelet. De volt mégis annyi ereje, hogy újra megragadja, pedig ugyancsak meg volt rémülve, mert nem tudta, mi történt Zsigával ott a sziklaoldalon.

Zsigával bizony gonosz dolog történt. A kötél rosszul volt odakötve derekára és eloldózott, Zsiga bukni kezdett le a szédítő mélységbe; (Lásd a képet a 133. lapon) félkezével sikerült megkapnia a kötelet, de ez meg nem menthette volna, mert félkézzel nem bírta volna magát a kötelen tartani; de mikor egy darabon már esett lefelé, lába a sziklának egy kiálló részébe akadt. Itt aztán a keskeny kis párkányon állva maradt, görcsösen megkapaszkodva a kötélbe. Feje fölött az ég volt, alatta mélyen, a víz s az ijedségtől, hirtelen zuhanástól egész testében remegett, alig bírta tartani a kötelet, mely egyedüli biztosítéka volt. A mint a mélyen alatta csillogó vizre tekintett, szédülni kezdett s kénytelen volt

behunyni a szemét. Egészen tehetetlenül lebegett.

Andor, mikor ott fönt első meglepetéséből fölocsudott, és talpra állt, lekiáltott Zsigának:

— Mi történt, Zsiga? Baj van talán? Fölhuzzalak?

— Jaj, le huzz, akkor végem van! felelt Zsiga kétségbeesve. A kötél eloldózott, csak a kezemmel tartom... kezem pedig zsibbad... reszket... nem bírnám magamat a kötelen tartani. Most itt egy kis sziklapárkányon állok... valakinek le kell jönni ide... valamiképp segíteni kell... hívj gyorsan segítséget!

— Igen ám, de hogy hívjak? Hiszen nem bocsáthatom el a kötelet... nem mehetek el.

— Oh Istenem! Pedig már alig bírom magamat itt is tartani... oh, gyorsan gondolj ki valamit! Itt volt az imént Károly... ő nagyon ügyes, nagyon bátor... kérd meg őt... ellenségem ugyan, sokszor bántottam őt is, testvéreit is... de azért talán csak nem akarja vesztet... .

Károly ezt maga hallotta, mert még közel volt, mikor Zsiga első segélykiáltása felhangzott. Károly aztán még közelebb ment és Andorral együtt hallgatta a veszályban forgó fiu beszédét. És Károlynak nem jutott eszébe, hogy kárörvendő legyen, hogy gyönyörködjék régi ellensége baján, pedig Zsiga csak épen az imént is csufolta; a derék fiu azt most mind elfelejtette s a szikla szélére lépve, lekiáltott:

— Ne félj semmit, Zsiga, mindjárt lemegyek hozzád és segíték. Csak addig tartsd erősen a kötelet.

And

—

kérdé.

—

ő függ.

—

a veszedel

tartani, p

függ. De

gyan hoz

—

den jó le

neked to

hegyes s

ni ...

levágom

mal. Ezz

gát, mer

egészen

szaladj h

fölhuzzar

nem birn

Ano

Károly p

zódott, h

szikladar

Bátran,

mélység

most has

hogy ell

alatt ott

keny szil

a kötél

nak nyu

kötelet.

—

nem esel

hogy ez

aztán a

Andor csodálkozva nézett Károlyra.

— Hogy akarsz hozzá lemenni? kérdé.

— Hát ezen a kötelen a melyen ő függ.

— Igén, de akkor még nagyobb lesz a veszedelem... én már most is alig birom tartani, pedig ő nem is egészen a kötelen függ. De ha elbirnálak is kettőtöket, hogyan hozod őt fel?

— Bizd csak reám, azt hiszem, minden jó lesz. Először is a kötelet nem kell neked tovább tartanod. Nézd, itt kiál egy hegyes sziklacsucs, erre ráköjtük... így ni... marad belőle jókora darab, ezt levágom... így... és leviszem magammal. Ezzel fogom a kötélhez odakötni Zsigát, mert úgy sejtem, hogy félelmében egészen elvesztette erejét. Te pedig most szaladj haza és hívj embereket, a kik majd fölhúzzanak, mert te magad csakugyan nem bírnád megtenni.

Andor gyorsan futott a falu felé, Károly pedig, miután még egyszer meggyőződött, hogy a kötél jól oda van kötve a szikladarabhoz, lebocsátkozott Zsigához. Bátran, félelem nélkül lebegett a szédítő mélység fölött; ügyes tornász, mászó volt, most hasznát akarta venni ügyességének, hogy ellenségét megmentse. Pár pillanat alatt ott volt Zsiga mellett s maga is a keskeny sziklapárkányra állt, aztán félkézzel a kötélbe fogózva, másik kezével Zsigának nyújtá oda a magával hozott darab kötelet.

— Fogózzál a félkezeddel, ne félj, nem esel le... fél kezeddel segíts nekem, hogy ezt a kötelet a derekadra kössem, aztán a nagy kötélhez erősítem.

Zsiga engedelmeskedett, s bár még mindig reszketett, mégis bizni kezdett, mikor maga mellett látta Károlyt. Ekkor nem igen jutott eszébe, hogy hiszen most Károly ott ép olyan helyzetben van, mint ő és mégis Károly segít ő rajta, biztosítja a veszedelem ellen, mert hát Károly igazán bátor fiu. Rövid idő alatt Zsiga jól oda volt kötve a kötélhez, most már semmikép sem eshetett le.

— Így ni, most egy kicsit várunk, mindjárt jönnek emberek és fölhúznak. Én föl tudnék ugyan kapaszkodni, de nem hagylak itt magadra.

Köny tolult Zsiga szeméibe. Most érezte igazán, milyen gonosz volt ő és milyen nemesen fizet Károly vissza.

— Károly... én nem is érdemeltem ezt tőled... oh, bocsásd meg, a mit eddig ellenetek vétettem... engedd meg, hogy barátod legyek.

— Szívesen, kedves Zsigám. Meglásd, az sokkal jobb lesz, mint mikor rossz szomszédok voltunk. Én nem haragszom és hugocskáim, tudom, szintén örömet megbocsátanak.

Az ég és víz közt legbegve így békültek ki. Pár percz mulva léptek hallatszottak, emberek jöttek, megragadták a kötelet s egy-két pillanattal később Károly és Zsiga fent voltak, ismét biztos földön, Zsiga még kissé sápadtan, de minden baj nélkül.

Együtt mentek haza s Margitka és Gizike szintén megköötték a békét Zsigával és nem bánta meg egyikök sem.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXVII. köt. 7-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Ákos, kása, okos, soká.

Helyesen fejtették meg: Schmidt Ilonka, Fried Matild, Schwartz Berta és Józsi, Lövinger Ottó, Fröhlich Dóra, Horváth Kálmán, Grüner Vilma, Jacobovics Leó, Kovács Gizella, Benedicty Szeréna, Máthé Izora, Steiner Etel, Deutsch Fridika, Csergő Erzsé, Leitner Ilona és Margit, Jenvay Erzsé és Ilona, Roth Regina, Schunda Irma, Fuchs Lajos, Spielmann Ervin, Ajtai Jóska, Kleeberg Ödön és Zoltán, Roth Fanni, Friedmann Regina, Grünstein Hermína, Pete Janka, Schmidt Miklós, Wallerstein Laura és Margit, Kiss Mariska és Emma, Ferenczi Sándor és Károly, Gebhardt Mariska (részben) Veizer Lotti, Kaufmann Nina, Valtner Mariska, Sirch Ferencz, Basch Gyula, Resovszky Emil és Viktor, Czecz Irén és Róza, Dezsán Péterke, Bochtásek Géza, Ehrenfeld Paulin és Lipót, Szűz Ilon és Ernő, Markovits Margit, Szakáts Albert, Zsitvay Laura, R. Juhász Amália, Schubert testvérek, Patzauer Janka és Sándor, Sobay Karola és Elza, Ernst Miklós, Sárffy Artur, Bachrach Fanni és Irma, Pirnitzer Ella és Gyula, Bürger Regina és Berta.

*

A »Kis Lap« XXVII. köt. 6-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Wallerstein Laura és Margit, Sirch Ferencz, Geiger Teresi, Szűz Ilon és Ernő, Sárffy Artur.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Máthé Izora. Üdvözöllek kis híveim sorában. Remélem, a milyen élénk volt vágyad a »Kis Lap« után, ép olyan élénk örömmel fogod olvasni is. — **Roth Fanni.** A budapesti kiállítás valóban jövő évi május hóban fog megnyitni, az építkezéseken már serényen dolgoznak és azt előre is mondhatni, hogy érdekes és nagyszerű lesz. A bécsi 1873-diki kiállítástól azonban különbözni fog, mert a bécsi kiállítás nemzetközi volt, vagyis olyan, melyen minden mivellet nemzet állított ki tárgyakat; a budapesti kiállítás kizárólag magyar lesz és azért nekünk magyaroknak annál érdekesebb. — **Jenvay Erzsé és Ilon.** Az, akiről kérdezősködtök, előfizetője a »Kis Lap«-nak s Keszthelyt lakik. — **Spiégl Bella.** Ha tí ötvenen nyertek élvezetet két példányból, akkor elképzelheted, hogy az összes szám igen sok ezeret tesz, mert azoknak a száma, akik járattják, már maga is több ezer. — **Péché**

Aladár. »A nagypapa pohara« előadásának jó sikeréről örömmel értesültem; buzgalmadért, hogy a szünidőt ilyen jótékony, magatokra nézve pedig kellemes módon használtad fel, szívből üdvözöllek. A fáradságért téged és közreműködött társaidat is, tudom, édes en jutalmazza a tudat, hogy jótékony cél javára buzgókodtatok. — **Grünstein Hermína.** Alkalmilag olyan rejtvényeket is fogok közölni. — **Glós Aranka** kérdésére Londonból kaptam ezt a választ: »Nem tudom, engem illet-e a Glós Aranka kérdése, hogy hol lakik Ott Nina? Ha csakugyan engem illet, akkor én is szeretném tudni, hol lakik Glós Aranka, mert nagyon szeretnék levelezni egy kis magyar leánykával, azzal is gyakorolnám a szép magyar nyelvet. Ott Nina.« (Lakik: 66 A. Great Russel Street, Bloomsbury W. E. London.) Most tehát Glós Aranka, ha csakugyan a londoni Ott Ninát kereste, írhat neki. — **Jacobovics Leó.** Besoroztam a közlendők sorába. De a megjelenésig egy kis türelem lesz szükséges, mert nagyon sok van ilyen előtte. — **Spielmann Ervin.** Egyik sem válik be. A szótagejtvény nagyon is könnyű, a másiban pedig nem »Kis Lap«-ba való szó fordul elő. — **Debreceni Barna.** Színi előadások szép sikerét örvendezve hozom köz tudomásra a »Kis Lap« jelen számának illető rovatában. Itt külön dicsérem meg nemes buzgalmatokat s egésségetekre kívánom az előadást követett vig táncmulatságot. — **Fonyó Gábor.** A »Kis Lap«-hoz arany sajtólásu igen csinos boríték-táblákat árul jutányos áron *Hirhäger* Károly könyvkötő Budapesten.

Jótékonytság.

A bölcsöde javára újabban adakozott: Péché Aladár egy színi előadás jövedelme 5 frt. — *Debreceni Barna* küldeménye 15 frt 10 kr., mint eredménye a »Kis Lap«-ból vett »Gazdag rokon« és »Elvarázolt kisasszony« cz. szindarabok előadásának. (Felülfizetők: özv. Fodor Gyuláné 20 kr., Koller Ferencz 60 kr., Hubai Sándor 60 kr., Petheő István 1 fr 20 kr., Szentmiklósi Józsefné 40 kr., Lux Géza 10., Debreceni Bertalan 20 kr., Ragályi György 1 frt., Tóth Margit, Pál és Erzsike 1 frt. — Külön adakozás: Tóth Pali bácsi 1 frt.) — A már eddig kimutatott 365 frt 5 krral együtt 385 frt 15 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.